

Windsurfigens Historia

Hoyle Schweitzer var affärsman och gammal surfare och Jim Drake var glidflygsdesigner och seglare. Tillsammans ville de kombinera fördelarna med segling och surfing genom att sätta segel på en surfingbräda. 1968 hade de lyckats få patent på sin konstruktion och döpte den till "Windsurfer".

Schweitzer köpte Drakes halva av patentet och började sälja den första produktionsbrädan, SK-8'an. Dessa handgjorda glasfiberbrädor blev mycket dyra och snabbt började Schweitzer leta efter billigare och hållbarare material, polyethylene blev resultatet. Plasttillverkaren Dupont blev så imponerade av användningsområdet av sin nya plast att de publicerade en artikel i sin kundtidning. Artikeln lästes av svenskarna Per Fjaestad och Rutger Genberg som tog kontakt med Hoyle Schweitzer. De båda åkte till USA, lärde sig Windsurfa och bildade sedan bolaget Svenska Windsurfer AB. Bolaget tog hem Europas första brädor till Sverige. En av de första som fick en var Kung Carl XVI Gustav som hade ett blått segel med tre blåa kronor.



Härliga 80-tal

1973 började det holländska företaget Tek Cate att tillverka brädor på licens och på fem år hade Europa blivit den största marknaden med drygt 150 000 sålda brädor. Snart tillverkades även brädor i Japan, Australien och Afrika och mellan 1979 och 1984 såldes över 1.5 miljoner windsurfigbrädor!!!

Då försäljningen ökade började man även tävla i triangelbanor. Alla använde samma utrustning vilket gjorde att det var den personliga skickligheten som avgjorde och inte materialet. Det tävlades i två klasser, Division I var flatbottnade brädor och Division II var rundbottnade brädor. Div I blev förknippat med mer nöjessegling medan Div II var för mer seriösa tävlingsseglare.

Samtidigt pågick en utveckling bland Hawaiiis vågor. För att kunna hoppa och styra brädan med fötterna monterades fotstroppar på brädan. De började utveckla handgjorda glasfiberbrädor och kunde då ge sig direkt ut på vattnet för att testa och sedan modifiera sina nya idéer. Sporten utvecklades i enorm fart. Centerborden blev mindre och flyttades bakåt för att ge bättre manöveregenskaper och snart försvann de helt.

Utvecklingen fortsatte i rasande takt, på många sätt var windsurfigen den pådrivande kraften bland segeldrivna farkoster på 80-talet. Befriade från bestämda klassregler var segelmakare och brädbyggare endast begränsade av sin egna fantasi och de fysiska grundlagarna. Många olika designer testades för att lösa problemet med att ge maximal fart och minimalt motstånd genom vatten och luft.

Brädornas skrov ändrades från att vara "fyrkantiga" till en rundadare form. Botten blev platt med olika kombinationer av V, konkaver och planings-kanaler. Fenorna kunde variera från runda bollformer, trapetsfenor, fönster-fenor till flygplansvingar och måsvingar. I dag används avancerade kompositmaterial, honeycomb sandwich, kolfiber, kevlar och vakuum-laminering för att åstadkomma en så lätt och styv konstruktion som möjligt samtidigt som den måste hålla för enorma påfrestningar.